

Я жінка твоя...

Маріанна Кіяновська

Я жінка твоя. Навіть Книга мене замовчує.
Бо що? — я ж бо жінка (набухла, порепана, тепла).
Я дивлюся в небо своїми очима вовчими.
Твоїми слідами підводяться тихо стебла.
І хащі осотів тривожні хіба що звечора,
Або по дощі, або в червні, як зела стиглі.
І зорі тремтять, хіба що ота, обпечена,
Спокійно вмирає, як вічна небесна стигма.
Я жінка твоя. На долонях моїх подряпини.
Я знаю твій запах — солодкий і терпко-п'яний.
Ти десь там — за зубром, розхитуєш землю лапами.
А син наш умер. І вгорі тільки Бог над нами.